

מסורת הש"ס

י. (ז) [לעיל ד.],
 י. ת"כ צו פרש' ה ה"ג,
 [לעיל ג.], (ח) [לעיל ג. ד.]:
 ח. פסחים סב., (ו) לקמן
 י., (ז) ויקרא א, ד.:

הגהות הב"ח

גמ' רצ חסדא אמר פסולה
טה לשם שלמים ידידיה
: (ב) תר"ה (בדף
(ס) סכין כו' מקדש וקדשיו
במתני' התם ובגמרא
טפי ממתינין דקמי כלל
ת והא נמחק: (ג) שם דלי
משום גזרה אטו לפני
כפרה היו מקליין:

גליון הש"ס

תורה קרויה שלמים. כעין
נצחיות דף טו ע"א ועין לקמן
סג ע"ב מוד"ה מנחה
דף יז ע"א מוס' ד"ה
שם חמאת
לשם חמאת בשרה.
נוזר דף כז ע"ב מוס' ד"ה
שהרי:

שינויי נוסחאות

[illegible]

שחיטותיהן (שח"י)
אמר ליה ר' זורא (בי"ב):
לכלומר ומיעבד כו' נמחק
[זין] לא מובעיא ליה
(ש"ס) [יה] זכא"י שחיטה:
(ש"ס) כ"ל שחיטה בין
בש"מ נוסף והיינו עשה
היה הפרשה: [א] קטא
היה לפי שזוהו שינוי בעלים
בשינוי קודש איירי
תה (ש"ס) וכע"ז בצ"ק וק"ס)
נ"א של זה כשוחט כו'

[illegible]

יִשְׁתַּחֲוֶה הַקָּדֹשׁ (צ"פ). צד"ו הנו
ברש"י: [לה] צ"ל דרבא (הגר)
קרא שלמיו ואיירי ששחט
הא תודה וכו' משמע דר'
ייר (בה"ז, צ"ק ועוד): [מל] ש'
ולא אחרינא הוא (יד דוד): מנ'

רבי שמעון אין נפרין המימין. דהרי גמר לה רבי יוחנן דפליגי זה רבי שמעון ורבנן לרבי שמעון לית ליה לב ד"ד אס הולכרו עליה להכשירן לתמידי שנה הבאה [לומר] אס הולכרו ואס לאו יהא קדושים לנמיהן שיפדו אותן ממשעו חולין.

בָּלַח מִסּוּם וַיִּזְחַל לַחֹלֶם וַיִּפְּלוּ דַמְיָהּ
לְמִוְתָּר תְּרוּמָה וְאֶחָד כֵּךְ יִימָרוּ וַיִּקְשְׁרוּ
אֶלֹּאֵם מִתְּרוּמָה חֲדָשָׁה וַיּוֹכְשֻׁרוּ
לְתַמְּדִין ^[א] וְלִדְרֵי כְּחֵמִים מְפִדִין תְּמִימִים
אֶלֶּם לֹא לְבֹ כֵּךְ בֵּית דִּין מִתְּנֶה עֲלֵיהֶן
תִּבְחֵל וְזֶה אֶלְמָא לִית לִיהּ לְרֵבִי שְׁמַעוֹן
בְּזֵבֵב בֵּית דִּין מִתְּנֶה עֲלֵיהֶן (בְּהָרָה)
דְּכֵי אִית לִיהּ יּוֹכְשֻׁרוּ לְתַמְּדִין וְלֹא
יִקְיִלוּ ^[ב] אֶלָּא לִית (לִיהּ לֵב בִּ"ד מִתְּנָה)
כֵּךְ שְׁמַעְיָ שְׁבָצוּת: וְעוֹד: אִי נִמְיָ
שְׁבָעִית לַמִּימָר דְּקָרָא דְּחִיק וּמוֹקִי
בְּשִׁטְמוֹאֲנָשִׁי כְּשֶׁהִפְרִישׁן בִּזְהָ אֶחָד
זֶה בְּשִׁטְמוֹאֲנָשִׁי דְּרֵבִי יוֹסֵף קֶלְמֶר מִין
בְּיָמֵינוּ לַמִּימָר לְכֹחַ שְׁכִמִי שְׁאִירֵיהּ צִין
וְזֶה לֹא בְּהִפְרָשָׁה קֶלְמֶר וְזֶה בְּשִׁטְמוֹ
מִינֵיהּ כּו': בְּשִׁטְמוֹ כּוֹסוֹת: נִשְׁחָטִין ^[ג]
בְּצִין בְּכַחַד וְאִין שְׁהוֹת לְאִוְרֵעִי טוֹמָאֵה צִין
שְׁחִיטְמִיתִין ^[ד] וְזִמְרָא דְּמוֹ שֶׁל רֶאשׁוֹן שְׁנֵי
לְמַה קֶרֶב: לִרְ' שְׁמַעוֹן הָרִי אִין טוֹמָאֵה
צִין וְזֶה לֹא: וְאִמֵּר לִיהּ ^[ה] לְטוֹמָאֵה שְׁאִוְרֵיהּ
צִין וְזִיקְתּוֹ שֶׁל זֶה לְזִיקְתּוֹ שֶׁל זֶה: אִפִּילוּ
לְרֵמִיָּה לֹא מִיבְעִיָא כּו' ^[ו]: אִפִּילוּ לְכַפְּרִי
לְרֵמִיָּה לֹא מִתְּמָה ^[ז] אֶלָּא אִי כְּמַכְלָל
לְרֵמִיָּה דְּלֹאֵה שְׁחִיטּוֹ ^[ח] אִי לֹא מְכַלְלָן
דְּפִשְׁטִיָא לִיהּ דְּצִין וְזֶה לֹא דְּקֶלְמֶר צִין
שְׁחִיטְמִיתּוֹ שֶׁל זֶה לְשְׁחִיטְמִיתּוֹ שֶׁל זֶה ^[ט]:
דְּרֵבִי שְׁמַעוֹן בְּטוֹמָאֵה י"ט קֶלְמֶר צִין ^[י]:
שְׁחִיטְמִיתּוֹ שֶׁל זֶה לְשְׁחִיטְמִיתּוֹ שֶׁל זֶה ^[יא]:

[illegible]

ההדייה אחת להרבעה לריבון להודות להאמרינן צברות (דף 74) וכתיב זה (תהלים ק) ויזבחו וזבחי מודה. ושחט מודה בשעת ההשחטתו מן הים לשם מודה שהפריש על יצירתו מצית האסורין; והאמרת ששחט לשם הטאט. כגון טאט חלב שנשחט לשם חטא הטאט; כשרה. ועלתה לו: פסולה לגמרי כדמן חלב מן הטאט וההשחטת: על מי שמהוייב טאט. בשינוי בעלים על מנת לזרוק דמה לשם חזירו המהוייב טאט כמותו: שאינו מהוייב עשה. פסול עבר עשה [הו] ובעשה שייך לנימור [ו] טאט כדמפרש ואולי: ואומר רבא טאט מכפרת על חייבי עשה. הלכך מהוייב כפרה כמותו הוא: לנימורא. דעשה בת מינה דחטאט היא: ואומר רבא 'ו' על מי שמהוייב עולה כשרה. אלמלא לאו מיניה הוא דהא [ו] עבירות עשה צידו שהפריש עולה עיניהן [הו]: מקיצעא

וְחֹמֶר הוּא כֵּן נִמְיָר דְּחִפּוּלֵּי מְקִיצַעַת מְכַפְרָת חֹלָה דְּחִינָה מְכַפְרָת

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

וְעַמָּה מֵאִשׁ דְּבָחִין לִכְפֹּר
דְּהֵאֵס וּבִצְרִייתָא חִידָשׁ טַפֿ
אַלָּא לִכְפֹּר עַל מִזְבֵּחַ הַחַיִּי
טוֹמֵאת מִקְדָּשׁ וּמוֹצֵא הַחַיִּי

לדבריו ר' שמעון אין נפדין תמימים ⁶ לדבריו חכמים ⁷ נפדין תמימין ועוד הא בעא מיניה ר' ירמיה מר' זורא שעירי עצרת שקבל דמין בשני כוסות ונזרק דמו של ראשון שני למה הוא בא על טומאה שאורעה בין [זריקה למה (קריבין)] ⁸ עד כאן לא מיבעיא ליה אלא עשה דלאחר שחיטה אבל עשה דלאחר הפרשה דא קא מיבעיא ליה דלמא אם תימצי לומר קאמר: איתמר תודה ששחטה לשם תודת חבירו (כשרה) רבה ⁹ אמר כשרה רבי חסדא אמר פסולה רבה אמר כשרה תודה לשם תודה נשחטה רב חסדא אמר פסולה ¹⁰ לשום שלמים ידיה נשחטה ¹¹ בעינן ¹² ואמר רבה מנא אמינא לה ¹³ דתניא ¹⁴ ובשחט רבנן תודת שלמיו ביום ¹⁵ הקריבו את זבחיה לגו' אבא חנין אמר משום ר' אליעזר בא ללמד ¹⁶ תודה ששחטה לשם שלמים כשרה ומה שלמים שנשחטו לשם תודה פסולים ומה הפרש בין זה לזה ¹⁷ תודה קרויה שלמים ואין שלמים קרוין תודה שלמים לשם תודה פסולה הא תודה לשם תודה כשרה מאי לאו דחבירה לא ידיה אבל דחבירה מאי פספסולה ארתני שלמים ¹⁸ לשם תודה פסולה ליתני תודה לשם תודה וכ"ש שלמים לשם תודה שלמים לשם תודה ידיה איצטרך ליה סלקא דעתך אמינא מדתודה קרויה שלמים שלמים נמי קרוין תודה וכי שחיטתה להו לשם תודה ליכשרו קא משמע לן: אמת רבא ¹⁹ חמאת ²⁰ ששחטה לשם חמאת כשירה לשם עולה פסולה מאי טעמא ²¹ ושחט אותה לחמאת אמר רחמנא והרי חמאת לשם חמאת נשחטה לשם עולה פסולה ²² ואמר רבא ²³ חמאת ששחטה על מי שמחוייב חמאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה מאי טעמא וכפר עליו ²⁴ עליו ולא על חבירו ²⁵ חבירו דומיא ידיה במחוייב כפרה כמותות טעמא דמימרא דבת מינה היא והאמרת רבא חמאת ששחטה על מי שמחוייב חמאת פסולה על מי שמחוייב עולה כשרה

לומר דהך דהכא נקט
צעלים אע"ג דרבא לא
פירקין (לעיל דף ג') דרב
ויהא] ^{זא} דלקמן נקט שם
דצעי רבא חטאת חלב שש
מהו: **הטאת** ששחטה
שלא הפרישה עדיין דלא
כלום אם תימזי לומר
דמסתמא עולה יציא ויכ
דכשפירשנה יכפר על כל
פסולתא ^{זא} דגרסינן ^{זא} רבא
דאי גרסינן חטאת חטאת
חייבי עשה מהכא שמעינן
הואיל ועיקרא למילתא

אית ליה בר: [גן דנ"ל ומשוש: [לך]
 רבה דכשרה קאמר דיל כשרה מגוריה,
 מודה, וטעמא דהודה משום דהכריב
 דמדיקא דטעמא דשלמים לשם חרדה
 כן דרבי' בגיטורס (ו"ט:ו) [לך] ל"ל

ה' כ"ו עד דלאחר הפרשה: (בב' ל"א אית דגרסי (צ"ק וע"ש. וב"ה בד"ה). ונ"ל שזו הי' וצד"ה אמר רבא (סח"ק וע"ש): (מד' נ"א סברא) (שמכ"ה): (מה' נדל"ה דגבי עולה ננ

ל [עומאת] מקדש וקדשיו ^(א) כמתמינין
מתמינין והא ^(ב) דקמי שחלמו לא בא
לאפוקי שער הפנימי דצעין מרמי
ן ואף על גב דמשמע התם דלא לא
משום וצורה ^(ג) הו מקליין צרי
אפי' בנותר חטאות הפנימיות היינו
משום דהכי גמירי דמותר חטאות
צבור לעולה ורצינו חננאל מפרש
כפירוש הערוך וגרים התם תניא
נמי הכי וקאי אמילתא דרבי ^(ד) יוחנן
דאמר דלרבי שמעון מקליין בן
גופן הואיל ומעיקרה עולה והשתא
עולה אצל לא בנותר חטאת כו'
ומימא אמאי נטר על נסוק ^(ה) דלעיל
הוא ליה לאמרי:

דלמא אם תימצי לומר קאמר.
ורבי זירא גמי שפשיז

נמי לרבי ירמיה על טומאה שארעה
צין זו לזו כמו כן אם חימני לומר
קאמר וקושיא ראשונה ומי אית ליה
לרבי שמעון לב בית דין מתנה לא חש
לתוך דאיכא ליתמר לאפרשניהו בזה
אמר זו ואינו חושש בקושיא דליק ולימא
ליה לקרא לזו ועוד דהייכא דלית ליה
תקנתא ברעייא (א) אית ליה לרבי שמעון
לב בית דין מתנה דמוכח במנחות
פ' התודה (פט) ומיניה הא מוכח דהייכא
דאית ליה תקנתא ברעייא לית ליה
לב בית דין מתנה וכאן אית ליה
תקנתא ברעייא: **תורה** ששחטה
אִשָּׁם תורת חבריו בשרה: ועולה
לשם חובה משום (א) שני צעלים לא
מיפסלא דאין (א) שני צעלים אלא (א"כ)
צוריקה ורב חסדא אמר פסולה פירוש
לא עלתה לשם חובה משום דהוי שינוי
קודש כשאמר תורת פלוני לשם תודה
אחרת של פלוני אבל אמר תודה זו
לשם פלוני כשרה גמורה לפי שהוא
שינוי צעלים ששחטה (א) דכשרה גמורה:
הגה' רב חסדא אמר פסולה:
ונראה דזוהא בתודה פליג משום דכתיב

זהו קרא שלמיו ובקונטרס פירש
דהוא הדין בשאר קרצנות:

אמר רבא חטאת ששחמה לשם חטאת בשרה. פירש רבינו תם דרבה ^(ה) כרז חסדא ק"ל דהא דרבה אידחי וטעמא דתודה משום שלמים ^(א) משמע דר"ל דאיירי ששחטה לשם חטאת חצירו ונראה דלאו דהכי מיירי מדלא קאמר דהדיא חצירו אלא מיירי בחטאת חלב לשם חטאת דם ^(ה) דכאמר רבא לקמן ציפקין ^(א) דם ^(ה) חטאת חלב ששחטה לשם

חטאת דם לשם חטאת עצודת כוכבים
כשרה לשם חטאת מזיר לשם חטאת
מזורע פסולה הני עולות נינהו ואם
תאמר ותרמי דרבה ליה למה לי ויש

וּמִשְׁעִין לְשִׁנּוּי קוֹדֶשׁ אִיבַח מִשְׁנֵי
שֶׁ הַפְּסוּקִים כִּדְבָרֵי הַזֶּה מְדַאֲרֵם
כִּי זֶר אִמִּי רָמִי שִׁנּוּי קוֹדֶשׁ ^[א] וּמִשְׁנֵי
מִתְּנֻטּוֹת וּגַם מִשּׁוֹם צֵעִי לְדַחֵךְ כִּי
לֹא שֶׁ הַפְּסוּקִים מְדַאֲרֵם מִקֹּדֶשׁ וּקְדֻשָּׁתוֹ
כִּי מִי שֶׁמִּתְּנֻטּוֹת עֲוִילָה בִּשְׂרָאָה. וְכַנּוּן
יִשְׂרָאֵל ^[ב] הוּא לִיה כַּעַל מִי שֶׁאִינוּ מִמְּחֻיָּבִים
לְעָל מִכְפָּרָא אַעֲשֶׂה לְדַחֵךְ הַפְּרָשָׁה
עַל הַכֵּל אֲנִי לְדַאֲרֵם הִרִי עַל עוֹלָה
שֶׁעֲשֶׂה: עַל מִי שֶׁאִינוּ מִמְּחֻיָּבִים בְּאוֹם
מִזְרָח עוֹלָה דְּגַבִּי עוֹלָה נִמִּי ^[ג] כְּחֵיד לְכַפֵּר עֲלֵינוּ
יִדְּךָ מִלִּתָּא ^[ד] דְּרַבָּא מִתְּנֻטּוֹת מִכְפָּרָא עַל
עַל מִי שֶׁעָשָׂה אֲנִי כָּל שֶׁבֶן. מֵהֵאֵיל קִי:
וְיִפְשַׁט עֲוִיל דְּרַבָּא לְקִלְקֵן, וְלִבֵּן מִשּׁוֹם דְּמִקְרָעָא לֹא מִכְפָּרָא
וְיִפְשַׁט עֲוִיל מִתְּנֻטּוֹת כִּי דִּרְחָא ^[ה] דְּלִפְתָּחֵיהֶם לְהִיבִי חֲלָלִי ^[ו] דְּחֲלָלִי
דְּעַם וּקְדֻשָּׁתוֹ לִיכָא לְתַנְחֵימֵי עַל תּוֹמָא ^[ז] שְׁחִטָּה לְחִשְׁתָּה. ^[ח] דְּרַדְרָא
אֶשְׁתָּא, לֹא תִיחַשְׁטוּ אֲשֶׁרֶשֶׁת לְרִאשֻׁנֵּי כִּי הִרְדֵּה אֵל דִּירָא לֹא פִּלְגִי
לִיכָא חֲלָלִי וּמִכְפָּרָא אֲשֶׁרֶשֶׁת לְדַחֵךְ אֲשֶׁר עַל מִזְרָח עוֹלָה ^[ט]

ס' הרמז"ס פט"ו מפס"מ הי"ד (יד דוד וע"ה) : מגן אבן
תיב וכיפר עליו כו' :

עין משפט
נר מצוה

כפ א מיי פ"ד מהלכות
שקלים הלכה יא:
ל ב מיי פרק טו מהלכות
פסח"מ הלכה יג:
לא ג מיי שם הלכה ז:
לב ד מיי שם הלכה ח:
לג ה מיי שם הל"ט והל' יד:

תורה אור השלם

1. ובשר זבח תודת שלמים
ביום קרבנו יאכל לא ייח
ממנו עד בקר: ואם נדר או
נדבה זבח קרבנו ביום הקריבו
את זבחו יאכל וממחרת
והותר ממנו יאכל:
ויקרא ז, טו-טז

2. וסמך את ידו על ראש
הזשאת ושחט אותה לחשאת
במקום אשר ישחט את
העלה: ויקרא ד, לג

מוסף רש"י

[illegible]

ליקוטים

על מי שמחוייב עולה כשרה. ולא
עלתה לבעלים. כן הוא ברביבים
וובוכבים. ופסטה מ' ש'ה. וובוכבים
פמבטור במכתם כשרה, ואינו
לדעיל לשם חולין כמבאר להדיא
השם מ' ע"ב [דלא עלתה], ודין
הוא אינו כמבאר כלל. ולומר
חולין דאין מחשבה פוסלה ומ"מ
ללא עלתה, כמי, הוא אינו דרך
הדין, והוא הילכתי כמבאר יראה
דרכו דו"ע. (מנ"מ מ' קל"ח)

שיטה מקובצת

[illegible]

וַיֵּשֶׁב מִכְפֶּר עַל עֵשָׂה לְאַחֵר הַפָּרָשָׁה, הַהִשְׁבִּיב רַבִּי זִירָא עַל [הַצְעִיָּא] לְעֵיל בְּבֹא דְקִסְרָא דְלִיבָא לְמִיפְשָׁט הָאֲצִיעִיא, אִלּוּ עַד זְרִיקָה כו'.

י"ל תיקון זה וכתב דהכל מימרא